

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie z odwołania A. C.

od uchwały Nr (...)/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 listopada 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 762,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2020 r.,
postanawia

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2019 z 5 listopada 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.) – dalej: ustawa o KRS, nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. C. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Obwieszczenie o wolnym stanowisku sędziowskim było ogłoszone w M.P. 2018, poz. 762.

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że po powołaniu zespołu zawiadomiony został Minister Sprawiedliwości, który nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS. W trakcie obrad zespołu członków Rady podjęto decyzję o wysłuchaniu kandydata, do czego doszło na posiedzeniu 20 maja 2019 r. Posiedzenie wówczas nie zakończyło się, gdyż zaistniała potrzeba zebrania

dodatkowych materiałów. Na kolejnym terminie posiedzenia, w dniu 4 listopada 2019 r., zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił kandydata, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania kandydatura Pana A. C. uzyskała 3 głosy „przeciw”, przy braku głosów „za” oraz głosów „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o nierekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa Pana A. C. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...). Przestanką takiej decyzji było uznanie, że kandydatowi nie można przypisać cechy nieskazitelnego charakteru, wymaganej przez art. 61 § 1 pkt 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: u.s.p.).

Rada podzieliła stanowisko zespołu i zdecydowała się nie przedstawiać wniosku Prezydentowi RP o powołanie A. C. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w (...). W uzasadnieniu swojego stanowiska dokonała ustaleń w zakresie jego drogi zawodowej dojścia do zawodu sędziego, pracy w tym zawodzie oraz pełnionych funkcji, także poza wymiarem sprawiedliwości, z których wynika duże i wszechstronne doświadczenie zawodowe kandydata. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała także na ocenę kwalifikacji A. C., która to ocena jest oceną bardzo pozytywną, finalnie stwierdzającą, że posiada on niezbędne kwalifikacje, pozwalające ubiegać się o powołanie go na stanowisko sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...).

Rada, po zapoznaniu się także z dokumentacją złożoną przez uczestnika postępowania, stwierdziła, że spełnia on wprowadzone wymogi określone przepisami prawa, jednakże poczyniła szereg uwag do obowiązku zachowania przez kandydata nieskazitelnego charakteru. Wskazała, że znaczenie tego pojęcia przybliżają wymogi stawiane sędziemu w Zbiorze zasad etyki zawodowej sędziów przyjętych uchwałą nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z 19 lutego 2003 r. Sędzia m.in. powinien zawsze kierować się zasadami uczciwości, godności, honoru, poczuciem obowiązku oraz przestrzegać dobrych obyczajów. Sędziemu nie wolno wykorzystywać swojego statusu i prestiżu sprawowanego urzędu w celu wspierania interesu własnego lub innych osób. Sędzia powinien unikać zachowań, które

mogłyby podważyć zaufanie do jego niezawisłości i bezstronności. Poza służbą sędziego nie może żadnym swoim zachowaniem stwarzać nawet pozorów nierespektowania porządku prawnego. Sędzia powinien unikać kontaktów osobistych i jakichkolwiek związków ekonomicznych z innymi podmiotami, jeśli mogłyby one wzbudzać wątpliwości co do bezstronnego wykonywania obowiązków bądź podważać prestiż i zaufanie do urzędu sędziowskiego, powinien dołożyć należytej staranności, aby takie zachowanie nie było udziałem jego najbliższych. Sędzia powinien wykazywać niebudzącą wątpliwości rzetelność w swoich sprawach finansowych oraz skrupulatność w wypełnianiu wynikających z tego obowiązków, nie powinien podejmować działań finansowych, które mogą być odebrane jako wykorzystanie własnej pozycji sędziego. Rada wskazała, że nakaz postępowania sędziego w sposób, który nie uchybia godności urzędu, mieści w sobie także obowiązek utrzymywania nieskazitelnego charakteru warunkującego powołanie na to stanowisko. Nieskazitelnosc charakteru jako jedno z kryteriów oceny kandydata na sędziego jest warunkiem, którego spełnienie ocenia ostatecznie Krajowa Rada Sądownictwa. Ocena w tym zakresie musi opierać się na odpowiednio poszerzonej analizie zachowania kandydata, wykraczającej poza zakres jego aktywności zawodowej, czy też zachowań wynikających „bezpośrednio z czynności służbowych”.

Pomimo, że zdaniem Rady kandydat uzyskał w postępowaniu nominacyjnym, co do zasady pozytywną ocenę swojej pracy i kwalifikacji zawodowych, posiada również odpowiednie doświadczenie zawodowe, to uznała, że nie spełnia on kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w (...), z uwagi na brak możliwości przypisania kandydatowi cechy nieskazitelnego charakteru, określonego wart. 61 § 1 pkt 2 u.s.p.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), które na posiedzeniu 26 listopada 2018 r. zaopiniowało kandydaturę Pana A. C. oddając: 0 głosów „za”, z łączną sumą punktów poparcia 0/24, 2 głosy „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”. Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) 14 stycznia 2019 r. podjęło uchwałę w sprawie wstrzymania się od uczestniczenia w procedurze powoływania sędziów na wakujące w Sądzie

Apelacyjnym w (...) i w leżących w obszarze jego właściwości sądach okręgowych stanowiska sędziowskie i odstąpiło od opiniowania zgłaszających się na te stanowiska kandydatów.

Od powyższej uchwały w ustawowym terminie odwołanie wniósł pełnomocnik A. C., zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:
 1. sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający merytoryczną polemikę z ustaleniami Rady, poprzez brak jakiegokolwiek konkretyzacji przyczyn uzasadniających przypisanie kandydatowi braku „nieskazitelnego charakteru”,
 2. przyjęcie, że materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu konkursowym był wystarczający do samodzielnego ustalenia przez Radę, iż kandydat na wyższe stanowisko sędziowskie nie spełnia wymogu „nieskazitelnego charakteru” i przeprowadzenie głosowania nad kandydaturą bez uprzedniego ustalenia jaki był wynik innych postępowań przewidzianych ustawą a związanych z przypisaną kandydatowi cechą ustaloną przez Radę;
 3. uniemożliwienie kandydatowi przedłożenia dokumentów dotyczących jego stanu zdrowia i odbywanego leczenia, których potrzebę złożenia zgłosił we wniosku o odroczenie terminu posiedzenia Rady z dnia 11 lipca 2019 r., a który to wniosek o odroczenie został wówczas uwzględniony.
4. naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, a to art. 61 § 1 pkt 2 w zw. z art. 64 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. u.s.p. poprzez samodzielne przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że kandydat zajmujący już stanowisko sędziego sądu okręgowego nie spełnia określonego w pierwszym z tych przepisów wymogu posiadania „nieskazitelnego charakteru” bez uwzględnienia okoliczności ujawnionych w postępowaniu prowadzonym przez właściwego rzecznika dyscyplinarnego oraz w postępowaniu karnym, w którym kandydat ma status pokrzywdzonego oraz bez uwzględnienia wyników tych postępowań.

W oparciu o tak postawione zarzuty wniósł o przyjęcie odwołania do rozpoznania oraz uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie mogło być merytorycznie rozpoznane.

Zarządzeniem z 27 lutego 2020 r. (k. 30) pełnomocnik odwołującego został wezwany do uzupełnienia braków wniesionego odwołania poprzez dołączenie pełnomocnictwa, upoważniającego go do działania w niniejszej sprawie przed Sądem Najwyższym, jak i do sporządzenia samego odwołania, pod rygorem odrzucenia odwołania. Pomimo bowiem, iż odwołanie zawiera w swojej treści zapis, że załączono pełnomocnictwo, dokument taki w rzeczywistości nie został do niego załączony.

Jak wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru powyższego zarządzenia, wezwanie do uzupełnienia wskazanego braku zostało przez pełnomocnika odebrane 12 marca 2020 r. (k. 38), co oznacza, że termin, w jakim brak ten mógł zostać usunięty upłynął w dniu 19 marca 2020 r.

Zważywszy na fakt, że w wyznaczonym terminie, a nawet do dnia posiedzenia w niniejszej sprawie, pełnomocnik nie dołączył pełnomocnictwa, do czego był skutecznie wezwany, odwołanie podlegało odrzuceniu i dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c.